

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-21)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-21)", i *Kvindehjærter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 128. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L002137185000014.pdf> (tilgået 24. juni 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjærter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

21. Juli.

Knager det i Skuldrene Betzy? Bryder de snart frem, de smaa hvide Vinger, der skal hæve Dem op i Forstaaelsens rene Æther?

Hvor De lyver min stakkels Ven.

Skal jeg være forfærdelig hjærteløs? . . . Alt det, De gør nu, Betzy, gør De for at tage Dem ud for Niels. For at han skal kysse Deres Hænder i ydmyg Beundring. De kan ikke faa hans Hjærte, saa nøjes De med respektfuld Anerkendelse af Deres Ædelmod.

Betzy, Betzy, da De skrev til Niels, da De aabenbarede ham Deres Hemmelighed, da hovmodede De Dem over ham: »Se, saa ærlig er jeg«, sagde De.

Og De gjorde mere endnu. De smældede ham den bitre Haan i Ansigtet, at hele Deres Ægteskab var en eneste stor Løgn. De sønderrev hvert lille Minde, De plukkede og ribbede Fortiden saa grundigt, s. 129 De kunde, og De glædes ved den Tanke, at han nu er fattigere end Stodderen paa Vejen.

Og véd De, hvorfor De gjorde det?

For at leve i hans Bevidsthed — selvom det kun er i hans Had.

Vi slipper dem ikke, Betzy. Vi taaler ikke, at de kan være os foruden. Vi vil bevare Tag'et — paa den ene eller anden Maade, og vi skyer intet Middel.

Men ogsaa jeg har løjet.

Der kom en Dag, da jeg blev skinsyg paa Erik. Skinsyg paa de Kvinder, der var Nydelsen i hans Liv.

Jeg tænkte ikke paa andet. Jeg blev mistænksom og gemen. Jeg undersøgte hans Lommer for at finde Breve, og da jeg intet fandt, begyndte jeg at spørge. Alt vilde jeg vide. Til den mindste Enkelthed. Min Ro gjorde ham tryk — han udleverede sig til mig saa helt, som det var muligt.

Han vidste ikke, at hvert Ord han sagde, aad sig ind i mit syge Sind.

Saa besluttede jeg at gaa i de andres Sted.

Betzy, dæk Deres ærbare Aasyn. Jeg købte en s. 130gul Ridepisk. Og jeg lærte mig at drikke Champagne, før jeg gik til ham — — —

g*

Indtil jeg en Dag sank sammen i uhjælpelig Lede.

De taler om min vilde Jagt — og De har Ret, Betzy. Men der er noget inde i mig, der gør mig fredløs.

Jeg véd ikke, hvad det er. Det sidder et Sted i mit Bryst og gør ondt. Det slider og suger Blodet fra mit Hjærte.

Det er Længsel — efter Godhed. Nej, det er ikke det — Erik er god og forstaaende — det er ikke det.

Tror De, Betzy, tror De, det er muligt at to Mennesker kan tilhøre hinanden helt — eller bliver der altid, altid en Brøkdal af et Sekund, hvor hver kun tænker paa sig selv?

Maizia.